

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6018

за изменение в частта за разноските

гр. София, 13.07.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в закрито заседание на 13.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

като разгледа дело номер **8531** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по чл. 248 ГПК вр. чл. 144 АПК – за изменение на съдебно решение в частта на разноските.

Искането за изменение на решение № 3494 от 30.05.2023 г. в частта за разноските е заявено от адв. Ю. Й. представител по пълномощие на ищеца Т. с молба от 07.06.2023г. В същата се поддържа, че съдът неправилно е определил размера на адвокатския хонорар, подлежащ на възстановяване от ответника като се навеждат доводи, че размерът на адвокатското възнаграждение не може да бъде намаляван под минималния такъв, установен в Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет, което следва и по аргумент от т.3 от ТР№6/2012г.на ВКС. Минималният размер, с оглед уважената част на иска общо в размер на 2440.64лв./главница - 2 292.11лв.и мораторна лихва 148.53лв/, в процесния случай, изчислен съгласно чл.8,ал.1,т.2 от Наредба № 1/2004г. и т.3 от ТР№6/2012г.на ВКС, е трикратния минимален размер на адвокатското възнаграждение, а именно 1200 лева ,но в никакъв случай не е в размер на 139.50лв. Вторият довод на ищеца за изменение на решението в частта за разноските се свежда до твърдението, че неправилно по делото съдът е приел, че адвокатския хонорар в размер на 1550 лв. касае първоначално защитавания материален интерес от 26 746 лв., който е и под предвидения минимален размер, определен по реда на чл.8,ал.1,т.4 от Наредба№ 1/2004г. и т.3 от ТР № 6 /2012г. на ВКС, трикратния минимален размер за претендираната сума от 26 746 лв. би бил 3996лв.

Отправеното към съда искане е за изменение на решение № 3494 от 30.05.2023 в частта за разноските като в полза на ищеца бъде присъдено адвокатско възнаграждение съгласно приложения списък с разноски , в размер на 1550 лева.

Ответникът оспорва основателността на искането с писмен отговор от 20.06.2023г.

Административен съд София-град, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските е процесуално допустима - предявена е в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, предявилата я страна е представила списък на разноските по чл. 80 ГПК, поради което по аргумент от нормата на чл. 80, изр. II ГПК е носител на правото да иска изменение на съдебното решение в частта за разноските.

Разгледана по същество молбата е основателна поради следното:

С решение № 3494 от 30.05.2023 г. съдът е отхвърлил иска на Й. Е. Т. срещу министерството на икономиката и индустрията по чл.104 ал.1 ЗДСл. за присъждане на обезщетение в размер на 24 305.59лв. за периода 17.05.2022г.-16.11.2022г. през който не е бил на държавна служба като директор на дирекция „В. политика“; уважил е предявения иск за мораторна лихва в размер на 148.53лв.върху главницата от 24 305.59лв.за периода от 16.11.2022г. до 07.12.2022г.и е уважил изцяло предявения осъдителен иск, в размер на 2 292.11лв. срещу Министерството на икономиката за обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставане без работа следствие на незаконно уволнение с отменената от съда Заповед № ЧР-П-34/16.05.2022 г. на министъра на икономиката и индустрията, ведно със законната лихва, считано от 16.11.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

С решението е осъдено министерството на икономиката и индустрията да заплати на Й. Е. Т., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], вх. “Е“, ап № 7 разноски по делото в размер на 139,50 /сто тридесет и девет лева и петдесет стотинки/ лв.. Доколкото заплащането на законната лихва върху присъдено обезщетение в размер на 2 292.11лв.,считано от датата на отменената от съда Заповед № ЧР-П-34/16.05.2022 г. на министъра на икономиката и индустрията до окончателното изплащане на главницата не представлява уважаване на самостоятелен иск, а е законна последица от уважен осъдителен иск, то осъдителният диспозитив на съдебното решение в тази част няма отношение както при преценка на материалния интерес по делото, така и при преценка на броя предявени иски.

В мотивите на съдебния акт са изложени съображенията на съдебния състав, наложили извод за горния размер на подлежащите на възстановяване разноски. Обсъдено е направеното възражение от насрещната страна за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 1550 лв, посочено в списъка с разноски /л.107/ и предвид фактичката и правна сложност на делото и размера на защитавания материален интерес 26 746.23лв.е прието за неоснователно.

Посочено е, че на ищеца следва да се присъдят разноски съразмерно с уважената част от иска. На основание чл.78,ал.ГПК вр. чл.144 АПК,предвид частичното уважаване на предявените иски основателна е претенцията на ищеца за присъждане на 139.50лв. адвокатско възнаграждение изчислено съразмерно на уважената част от исковете и претендираното в списъка за разноски на л.107 от делото /адвокатско възнаграждение в размер на 1550лв.

Прилагането на нормата на чл. 78, ал.1 ГПК изисква съдът да даде отговор единствено на следните въпроси:

- какъв е размерът на заплатеното по всеки иск адвокатско възнаграждение;
- каква е уважената част от всеки иск;
- какъв е размерът на адвокатското възнаграждение, подлежащо на възстановяване от насрещната страна съобразно уважената и отхвърлената част от всеки иск.

Противно на становището на адв.Й. , като резултат от изследването на горните три въпроса размерът на дължимото се на страната адвокатско възнаграждение

хипотетично би могло да бъде под минималния размер, установен в Наредба № 1. И това е така доколкото материалният интерес, с който нормата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 свързва минималния размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела, се измерва с цената на претендираното от ищеца материално субективно право, а не с размера на уважения от съда иск. В резултат на последното, при частично уважен иск, за процесуалното представителство по който страните са договорили например минималното или близко до минималното възнаграждение по Наредба № 1, присъденото по правилото на чл. 78, ал. 1 ГПК /респ.чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ, чл. 78, ал. 3 ГПК, чл. 161, ал. 1 ДОПК/ адвокатско възнаграждение би било под минималния размер по Наредба № 1.

В съответствие с договора за правна помощ и съдействие от 25.11.2022 г. (л. 76) ищецът е платил на адв. Й. авансово сумата от 2700 лева, от която сума със списъка с разноски се претендира сума 1550лв. Договорът представлява и разписка, удостоверяваща извършеното плащане. Както е посочено в него правната защита и съдействие се изразява в изготвяне на съдебни книжа и процесуално представителство по адм.д.№ 8531/2022г. на съда ,20 състав, жалба и уточняващи към нея консултации. Предвид заявеното изрично искане в списъка по чл.80 ГПК поддържано в хода на устните състезания от адв. Й. съдът приема, че целият платен от ищеца адвокатски хонорар на адв. Й. за процесуално представителство по делото възлиза на сумата от 1550 лева.

В договора за правна помощ и съдействие липсва договаряне на адвокатско възнаграждение за всеки от обективно съединените искове. (съобразно изискването на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1). Договореният и заплатен размер от ищеца -2700 лв., е изчислен общо и малко под минимума , на определения по правилото на чл.7,ал.2, т.4 във вр.чл.8, ал.1 от Наредба № 1/2004г.размер на адвокатско възнаграждение 2789.69лв съобразно материалния интерес 26 746.23лв

С оглед изхода на спора адвокатското възнаграждение по същия, който подлежи на възстановяване от страна на ответника, следва да се изчисли по следната математическа формула: уважената част (делимо) разделена на цената на иска (делител), умножена по заплатеното адвокатско възнаграждение за този иск. Уравнението $2440.64 : 26746,23 \times 1550 = 141.44$ лева сочи размера на общо дължимото се при прилагане на нормата на чл.78ал.1 ГПК адвокатско възнаграждение по иска за присъждане на обезщетение за вреди по чл.104,ал.1 ЗДСл. следствие на незаконно уволнение с отменената от съда Заповед № ЧР-П-34/16.05.2022 г. на министъра на икономиката и индустрията и иска за мораторна лихва в размер на 148.53лв.върху главницата от 24 305.59лв.за периода от 16.11.2022г. до 07.12.2022г., подлежащо на възстановяване от ответника.

С решение № 3494 от 30.05.2023 г. съдът е приел, че този размер е 139.50 лева.

Предвид изложеното молбата за изменение на решение № 3494 от 30.05.2023 г. в частта на разноските, присъдени на ищеца Й. Е. Т. следва да бъде уважена, като решението бъде изменено.

Така мотивиран и на основание чл.248 ал.3 ГПК във вр чл.144 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ :

ИЗМЕНЯ Решение № 3324/20.05.2021 г., в частта на присъдените в полза на Й. Е. Т. ЕГН: [ЕГН], разноси, като ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Министерството на икономиката и индустрията да заплати на Й. Е. Т., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], вх. "Е", ап № 7 разноси по делото в размер на 141,44 /сто четиридесет и един лева и четиридесет и четири стотинки /лева.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ :